

Hồi thứ bảy Thú Tánh

Trước tiếng cười ghê rợn đó, Thôi Thiên Hàn không khỏi kinh hoàng.
Chàng bắt đầu có cảm giác là giọng cười của lão già ấy có ý đả kích và lãng nhục chàng.

Chàng thần thờ hỏi :

- Ông cười chi thế ?

Lão già một tay liền nín bật tiếng cười, khẽ quát :

- Này ! Thành bé đen kia, ta hẹn sẽ gặp lại ngươi tại Vạn Tinh Cổ Mộ cách thành Khai Phong ba dặm về phía Tây vào đúng canh ba đêm mai. Nếu ngươi không đến đúng giờ hẹn thì xem chừng ta đánh bẹp chiếc sọ của ngươi ra đấy !

Nói đoạn, người lão lắc mạnh rồi bay đi mất hút.

Thôi Thiên Hàn sững sốt, và tâm trạng bắt đầu xao động hoang mang !

Tù Mẫu Độc Phụ là ai ?

Phong Trần Cuồng Khách lại là một người như thế nào ?

Tại sao trong khi chàng đề cập đến hai người ấy thì những người chung quanh lại cất tiếng cười như cuồng dại và có thái độ khinh bạc đối với chàng ?

Phải ! Chàng nhất định tìm hiểu xem Phong Trần Cuồng Khách là một con người ra sao mới được.

Cái hẹn của lão già một tay chàng không thể không đến.

Nghĩ đến đây, tâm trạng chàng không khỏi xao động.

Thốt nhiên, một tiếng “hự” khô khan xé không gian truyền đến.

Thôi Thiên Hàn quay người chạy trở về chỗ khi nãy thì thấy Bạch Dung đã bị cô gái áo đỏ đánh té lăn ra đất, miệng trào máu tươi.

Trong khi đó, cô gái áo xanh thân bí kia vẫn chưa rời đi. Nàng đang đứng y nguyên chỗ cũ.

Thôi Thiên Hàn đưa mắt nhìn về phía cô gái áo đỏ, cười nhạt nói :

- Cô đã đánh cô ấy bị thương ?

- Đúng thế ! Ngươi đau lòng lắm chẳng ?

- Đau lòng ? Ha ha, tại sao ta phải đau lòng ?

Trên khuôn mặt của chàng lại hiện lên một nụ cười đầy thú tính và lạnh lùng đến tàn khốc. Thực không còn chi nghi ngờ, nụ cười ấy tuy man rợ nhưng lại quyến rũ vô cùng.

Thốt nhiên, cô gái áo xanh đang đứng bên cạnh, vụt thoát đến trước mặt Thôi Thiên Hàn.

Thôi Thiên Hàn đưa mắt nhìn nàng, hỏi :

- Muốn gì ?

- Tôi muốn đánh cho hết ván cờ !

- Giờ đây tôi đã mất hứng rồi. Vậy, Thiên Niên Hà Thủ Ô và Phích Độc Châu tôi xin nhường lại cho cô đấy !

- Tôi không màng đến những vật đó !

- Tại sao thế ?

- Tôi chỉ muốn đánh xong một ván cờ với anh thôi !

Thôi Thiên Hàn cười ha hả, nói :

- Tưởng đã bị người ta lấy đi mất rồi... Vậy xin cô nương hãy tùy tiện. Ngày nào tôi có rảnh sẽ hầu với cô năm ba ván cũng được !

Cô gái áo xanh thò vào áo móc ra một vật trao cho Thôi Thiên Hàn và nói :

- Đây là một ngàn kỹ nữ của các hạ, xin các hạ giữ lấy !

Thôi Thiên Hàn đưa mắt quét qua thì mặt liền biến sắc. Vì vật đang cầm trong tay cô gái áo xanh rõ ràng là một viên Dạ Minh Châu.

Bởi thế chàng quát lên :

- Cô to gan thật...

- Chỉ là một việc nhỏ mọn. Anh đâu làm chi tôi được !

Thôi Thiên Hàn giận đến run cả người. Vì cô gái ấy thực to gan dám ngăn việc của chàng định làm !

Do đó, tính hung dữ của chàng liền sống mạnh. Chàng gầm lên một tiếng to, nói:

- Cô muốn chết à ?

Câu nói chưa dứt, chàng liền vung tay mặt lên nhắm ngay trước ngực của cô gái áo xanh đánh ra một chưởng.

Nhưng luồng chưởng lực của chàng vừa mới phát ra thì bỗng đã cảm thấy cánh tay mặt tê buốt. Vì cánh tay ấy đã bị đối phương nắm siết cứng rồi.

Thôi Thiên Hàn gần như buột miệng kêu lên thành tiếng vì quá kinh hãi.

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lãnh :

- Đây chính là anh muốn tìm cái khổ cho mình !

Thôi Thiên Hàn quát rằng :

- Cô là ai ?

- Gọi tôi là “ Người Chán Nản ” là được rồi.

- Cái chi ? Người Chán Nản... ?

Cô gái áo xanh buông cánh tay của Thôi Thiên Hàn ra, lạnh lùng nói :

- Độc Nhãn Hắc Lang, lần này tôi tha cho anh, nhưng lần sau không có dễ dàng như vậy nữa đâu nhé !

Nói đoạn, nàng nhún người rồi phi thân bay đi nhanh như một luồng điện xẹt, chỉ trong thoáng chốc là mất dạng.

Thôi Thiên Hàn tức giận đến gần như ruột gan sắp nổ tung. Chàng không thể đoán hiểu được cô gái áo xanh đỏ là ai.

Chàng quay người lườm cô gái áo đỏ một lượt, lạnh lùng nói :

- Mau cút đi ! Nếu không ta bực mình thì các cô không chạy thoát một mạng đó!

Nét mặt của cô gái áo đỏ thoáng hiện lên một nụ cười, nói :

- Ta nhất định không đi. Có lẽ, ngươi chưa quên việc trước đây mấy hôm. Ngươi đã giết hai môn đồ của bản cung đấy chứ ?

Trên sắc mặt của Thôi Thiên Hàn hiện lên những nét lạnh lùng tàn khốc. Chàng thực không hề nghĩ đến cô gái áo đỏ này lại là người của Mê Hồn Cung.

Nụ cười của chàng từ từ trở thành hung dữ ghê rợn. Chàng không hề quên việc Tuyệt Hồn Khách đã nhờ chàng giết chết Thích Thiết Hoa.

Bởi thế, chàng liền hỏi :

- Cô giữ địa vị chi trong Mê Hồn Cung ?

- Ngươi không cần biết những việc ấy !

- Thích Thiết Hoa là công chúa của cô chăng ?

- Tại sao cô ấy không đích thân đến tìm tôi ?

- Ngươi không đáng mặt là người phải cho cô ấy tìm !

- Nói vậy, cô mới là người đáng mặt sao ?

- Ta...?

Cô gái áo đỏ nghe hỏi thế thì không khỏi trợn mắt lú lỏi, nói không nên lời, mặc dù biết đó là Thôi Thiên Hàn cố tình bỡn cợt mình.

Nhưng sau đó, cô ta lại cười nhạt đáp :

- Đúng thế ! Chỉ có ta mới đáng mặt đến tìm ngươi !

- Đáng mặt trong việc gì ?

- Đáng mặt...là người giết chết ngươi !

Thôi Thiên Hàn lại mỉm cười đầy man rợ, nói :

- Nếu vậy, thì cô hãy đến đây giết tôi đi !

- Ngươi cho ra ta không dám hay sao ?

- Cô đến đây với mục đích giết tôi thì tại sao lại không dám ? Nhưng, có thể chết dưới tay của người đẹp thì cũng chẳng uổng chi kiếp sống này !

Nói dứt lời, chàng mỉm cười đứng yên. Nụ cười của chàng là một nụ cười không thể có trong những người đàn ông khác, nên khiến cô gái áo đỏ tim đập nghe thành thịch. Nàng đưa mắt nhìn đắm đắm vào chàng, tâm thần bồn loạn.

Thôi Thiên Hàn từ từ bước về phía cô gái áo đỏ...

Nhưng, thốt nhiên bốn cô nữ tỳ đứng ở phía sau lưng cô gái áo đỏ ấy đã nhanh nhẹn lao mình tới trước chặn mất bước tiến của Thôi Thiên Hàn.

Hành động ấy đã làm cho cô gái áo đỏ giật mình chột tỉnh, nên liền cất tiếng than dài, rồi nói :

- Tiểu muội, chúng ta đi thôi !

Tiếng than của nàng nghe thực là buồn oai oán, khiến Thôi Thiên Hàn không khỏi giật mình. Chàng đưa mắt nhìn cô gái áo đỏ một lượt, nhưng trong khi đó thì cô ta đã dẫn bốn tỳ nữ lững thững bỏ đi rồi.

Thôi Thiên Hàn bất thần quát to :

- Đứng yên lại !

Cô gái áo đỏ quay người hỏi :

- Để làm gì ?

- Cô đã là người của Mê Hồn Cung, vậy nếu không lưu lại một tí kỷ niệm gì mà bỏ ra về thì khó coi lắm !

Cô gái áo đỏ biến hẳn sắc mặt. Tám thân kiều diễm của nàng quay nhanh lại, tức thì đã đến sát trước mặt Thôi Thiên Hàn. Nàng giận dữ nói :

- Người muốn chế thật ư ?

- Chưa hẳn...

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt thì cánh tay ngọc của cô gái áo đỏ đã vung ra, năm ngón tay giương thẳng, nhắm ngay mặt của Thôi Thiên Hàn chụp tới nhanh như chớp.

Thế đánh của nàng hết sức nhanh nhẹn nên Thôi Thiên Hàn không khỏi kinh hãi. Nhưng chàng đã kịp thời vung tay mặt lên gạt ngang, rồi nhảy lùi ra sau ba thước mới tránh khỏi thế chụp ấy của cô gái áo đỏ.

Song chỉ trong khoảng thời gian nháy mắt đó, chưởng thế của cô gái áo đỏ lại đánh tiếp ra. Thôi Thiên Hàn quát to một tiếng, vung tay trái lên đỡ thẳng vào thế chưởng vừa công đến của cô gái áo đỏ. Đồng thời, tay mặt lại lòn qua nắm chụp thẳng vào cổ tay của cô gái áo đỏ một cách thần tình.

Thế võ ấy hết sức kỳ diệu, cô gái áo đỏ chỉ kịp rú lên một tiếng kinh hoàng là cổ tay mặt của nàng đã bị Thôi Thiên Hàn chụp lấy cứng ngắt !

Trong khi cô gái áo đỏ mới vừa buột miệng kêu lên thì Thôi Thiên Hàn khẽ dùng sức kéo cổ tay nàng về phía mình. Thế là cả người của cô gái áo đỏ đã ngã vào lòng chàng.

Ngay lúc ấy, Thôi Thiên Hàn nhanh nhẹn đưa cánh tay trái choàng qua là đã ôm gọn thân người của cô gái áo đỏ. Bởi thế, cô gái áo đỏ liền buột miệng kêu to một tiếng kinh hãi, nhưng Thôi Thiên Hàn đã nhanh nhẹn cúi xuống đặt một cái hôn lên mặt nàng.

Chàng đã hôn cô gái áo đỏ qua một cái hôn như điên cuồng. Trong cái hôn đó, nó có tính chất man rợ của loài dã thú chứ không phải là một cử chỉ mang tính chất văn minh.

Đây chính là sự phát tiết của thú tính trong lòng chàng. Quả thực tàn khốc và ghê rợn.

Bốn cô nữ tỳ thấy thế không khỏi đứng trơ trơ sững sốt !

Không ai nghĩ rằng có thể xảy ra một việc như thế được. Mà chính ngay bản thân của Thôi Thiên Hàn cũng không ngờ rằng mình lại hành động như vậy.

Nhưng, chỉ trong một khoảng thời gian hết sức nhanh chóng. Thôi Thiên Hàn đã vung cánh tay xô cô gái áo đỏ ra. Đồng thời, bàn tay trái cũng nhanh nhẹn vung lên tát vào mặt của nàng ta hai cái tát kêu nghe “bốp bốp”.

Liên đó, chàng quát :

- Hãy cút về nói lại với Thích Thiết Hoa là có tài hãy đến đây tìm ta !

Thái độ của chàng quả là kiêu căng ngông cuồng tột bậc.

Chàng đã dùng cử chỉ thô lỗ để gieo rắc sự căm hận cho cô gái kia rồi lại vút nàng đi, như vút một món đồ vô dụng.

Cô gái áo đỏ đưa tay sờ chiếc má đang đỏ bừng và đau buốt, lòng tràn đầy căm tức, nên ọa lên một tiếng, rồi nhổ ra một búng máu tươi, té lăn ra đất.

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng, nói :

- Này bốn cô nương kia, mau khiên cô ấy đi về đi !

Bốn cô tỳ nữ không nói chi cả, trợn mắt lườm Thôi Thiên Hàn, rồi cúi xuống đỡ cô gái áo đỏ đứng lên. Chỉ qua mấy cái nhảy lên rơi xuống là năm người đã lao đi mất hút rồi.

Thôi Thiên Hàn bỗng cảm thấy hết sức trống trải. Sự trống trải ấy đã có ngay từ lúc chàng bắt đầu hiểu biết.

Chàng thầm bảo mình :

- Hành động điên rồ vừa rồi chính không phải ta muốn thế !

Sau khi thú tính đã dần xuống, lương tri của chàng bắt đầu sống lại.

Bởi thế, chàng lại thấy sự trống trải như thuở nào. Chàng nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của mẫu thân mình. Suốt mười mấy năm qua, chàng không hề trông thấy mẫu thân mình lộ vẻ tươi cười.

Tuy mẹ chàng thương yêu chàng, nhưng tình thương ấy không được tô điểm bởi những cử chỉ âu yếm vui vẻ, nên cũng giảm sút đi nhiều.

Nghĩ đến đây, chàng muốn oà lên khóc, nhưng cá tính quật cường của chàng đã giúp cho chàng chịu đựng được mọi sự đau đớn trong tâm hồn.

Bởi thế, chàng lại nghĩ đến những quân cờ bằng hồng ngọc.

Hơn nữa, những quân cờ đỏ bằng hồng ngọc đã xuất hiện ấy đều là những quân Tướng Sĩ Tượng không thể vượt qua sông cả. Vậy còn sáu quân Xa Pháo Mã và năm quân Tốt kia đâu ?

Như thế có lý nào Bang chủ Cô Lô Bang hiện đang giữ năm quân tốt cả ? Trong khi đó thì Sách Mệnh Độc Quân đều giữ sáu con Xa Pháo Mã ấy hay sao ?

Giờ đây, con Tượng của Bang chủ Thiết Kỳ Bang đã lọt vào tay của Người Mặt Bạc rồi. Như thế con Tượng đồ hiện ta đang giữ đây, rồi cũng có ngày đối phương sẽ tìm cách đoạt lấy.

Những quân cờ bằng hồng ngọc này lại có công dụng to tát chi...?

Nghĩ đến đây, chàng sức nhớ lại khi mình đề cập đến Từ Mẫu Độc Phụ và Phong Trần Cuồng Khách thì Người Mặt Bạc và lão già một tay đều cất tiếng cười như cuồng dại...

Chàng bỗng rùng mình và bỗng tái hân sắc mặt. Chàng thử đặt giả thuyết Phong Trần Cuồng Khách là cha của mình, nhưng ông đã bị người ta sát hại...

Chàng thấy rằng mỗi ngờ vực ấy của mình rất hữu lý. Nhưng, có ai lại chứng minh được đây là một sự thật ?

Giờ đây, chàng cần phải đi tìm Sách Mệnh Độc Quân. Rất có thể mẫu thân chàng đã bị người này đầu độc giết chết !

Nghĩ thế, máu nóng trong người chàng sôi lên sùng sục. Chàng đưa mắt nhìn về phía Bạch Dung đang nằm trên đất, thấy nàng đã tỉnh lại rồi, nhưng vẫn nằm yên tại chỗ.

Trong khi đó, Thôi Thiên Hàn bỗng nhìn thấy từ nơi hai khoé mắt của Bạch Dung lặn dài xuống hai dòng lệ lóng lánh như những hạt trân châu chảy đến tận tai nàng.

Thôi Thiên Hàn không khỏi sửng sốt !

Chàng bước đến trước mặt nàng, lạnh lùng hỏi :

- Cô làm sao thế...?

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt, thì bỗng nhiên Bạch Dung đã vùng đứng dậy nhanh nhẹn vung tay mặt ra tát cho Thôi Thiên Hàn hai tát tay, quát rằng :

- Anh là một con sói háo sắc ! Cút đi, tôi không muốn trông thấy anh nữa !

Thôi Thiên Hàn đưa tay sờ gò má đang nóng bỏng và đau đینگ. Mặt chàng đầy sát khí. Nhưng, cuối cùng chàng đã cười lạnh lùng, nói :

- Cũng được, chúng ta sẽ chia tay ngay bây giờ. Cô nương, tôi xin chào nhé !

Nói đoạn, chàng lao mình chạy bay đi !

Bạch Dung bỗng quát to :

- Đứng lại đã !

Thôi Thiên Hàn dừng bước, quay người trở lại, nói :

- Cô bảo tôi đứng lại, phải có ý muốn tôi giết chết cô hay chăng ?

Sắc mặt của Bạch Dung đã trở thành xanh như tàu lá.

Thôi Thiên Hàn trông thấy thế không khỏi bất rùng mình. Chàng cảnh giác thối lui ra sau một bước.

Bạch Dung nghiêng răng nói :

- Anh muốn mua vui với bọn kỹ nữ...!

- Nhưng tôi chưa hành động...
- Anh dùng bạo lực hôn ngang một cô gái...!
- Đấy không phải là ý của tôi muốn.

Bạch Dung gần giọng cười, rồi nói :

- Thôi Thiên Hàn, anh hãy bước đến đây. Tôi sẽ hiến dâng tất cả những cái gì anh đang cần đến !

Nàng gào lên khàn cả giọng, khiến Thôi Thiên Hàn cảm thấy có một sự rung rợn thoáng hiện qua óc.

Cảm giác rung rợn ấy từ trước đến nay chàng chưa hề thấy bao giờ.

Bạch Dung quát :

- Anh sợ rồi sao ? Thôi Thiên Hàn ! Tôi là một cô gái hoàn toàn trong trắng...!
- Câm miệng lại !
- Ha ha ha...!
- Bạch cô nương, tôi...không xa rời cô nữa !
- Đồng thời, cũng không có thái độ trêu cợt con gái như thế nữa chứ ?

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Dung bỗng sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Thôi Thiên Hàn.

Nhưng, sắc mặt Thôi Thiên Hàn vẫn lạnh lùng như thuở nào !

Vietkiem.com